

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 2007

Dorim să transmitem salutări deosebite tuturor fraților și surorilor din toate țările și de pe toate continentele, cu textul din 2Cor.4:5,6: *„Noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”*

Acest cuvânt se aplică tuturor adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu. Nici unul nu s-a prezentat pe sine, ci fiecare din ei a slujit Domnului și, în același timp, poporului lui Dumnezeu, în conformitate cu chemarea și însărcinarea pe care a primit-o. Apostolul Petru s-a referit la aceasta și a scris că bărbații lui Dumnezeu au predicat Cuvântul în puterea Duhului Sfânt, despre lucruri pe care și îngerii au dorit să le cunoască – 1Petru 1:12. Ce afirmație puternică!

În Cuvântul de introducere, se face referire la lucrarea de creație. Dumnezeu nostru care a poruncit *„Să fie lumină!”* și s-a făcut *lumină!*, este Cel care face să răsară lumina în inimile adevăraților credincioși – lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Apostolul Pavel întărește mai departe gândul că cei credincioși au primit duhul de credință, aceasta fiind singura cale prin care ei pot crede așa cum zice Scriptura. El chiar o spune astfel în vers.13: *„Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!” și noi credem, și de aceea vorbim.*

Cu adevărat este de o importanță vitală pentru noi să credem așa cum spune Scriptura. Întrebarea cea mai potrivită rămâne pentru totdeauna: *„Ce spune Scriptura?”* *„Ce învață Biblia?”* Orice răstălmăcire este scorneala vrăjmașului, o sămânță străină, o minciună religioasă. Domnul este Cel ce seamănă Cuvântul original, după cum este scris:

„...sămânța este Cuvântul.”(Marcu 4:14, Luca 8:11). În același timp, Satan, cel rău, este preocupat cu însămânțarea seminței discordiei și a vrajbei prin introducerea răstălmăcirilor sale. Două semințe total diferite cresc pe același teren: copiii Împărăției sunt sămânța cea bună (Matei 13:37-38); neghina sunt sămânța celui rău. Ambele semințe primesc aceeași ploaie și se bucură de căldura aceluiași soare, care strălucește și peste cei buni și peste cei răi (Matei 5:45).

Copiii lui Dumnezeu au natura divină a lui Hristos, cu toate roadele unui om născut din nou (Gal.5:22-24). Fiii celui rău, prin contrast, au natura lui rea și fac faptele lui, așa cum s-a arătat în Cain, a cărui gelozie, invidie și ură l-au dus la uciderea fratelui său (1Ioan 3:10-12). Domnul Însuși a spus ce se va întâmpla la sfârșitul timpului de har: *„Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimete pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe ceice săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.”* (Matei 13:40-43).

Dumnezeu Însuși, după cum toți știm, ne-a făgăduit în Mal.4:5-6 să ne trimită pe proorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. În Matei 17:11 și Marcu 9:12, Domnul nostru ne-a spus-o în mod clar: *„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.”* În concordanță cu acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL, prin această ultimă slujbă profetică, fiecare învățătură din Biserica nou-testamentară trebuie de asemenea să fie adusă în starea de la început. Ultimul mesaj care precede revenirea lui Hristos, reasează toate lucrurile și pregătește Biserica pentru lucrarea finală. Acest mesaj va aduce Biserica în starea de la început atât în învățătură, cât și în practică. Inimile copiilor lui Dumnezeu sunt întoarse prin acest mesaj la credința părinților apostolici de la început (Fapte 2:42). Aceasta este pregătirea biruitorilor care, la revenirea lui Hristos, vor avea parte de împlinirea celei mai mari făgăduințe pe care a dat-o Dumnezeu în Sfintele Scripturi: *„Celui ce va birui, îi voi să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut*

cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.” (Apocalipsa 3:21-22).

Adevărata Biserică a lui Isus Hristos este: „...Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „*Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.*” Trebuie să aibă loc mai întâi chemarea afară din tot ceea ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. „*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.*” Căci cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii, cum poate sta împreună lumina cu întunericul și ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial sau între Hristos și Antihristul (2Cor.6:14-18).

După chemarea la separare și curățire, apostolul Pavel se referă la 2Sam.7:14 și spune cu privire la Fiul lui Dumnezeu: „*Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu.*” (Evrei 1:5). Apostolul aplică aceeași făgăduință tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu: „*Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul Cel Atotputernic.*” (2Cor.6:18).

Prin lucrarea de răscumpărare încheiată de Fiul lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota, noi am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu, așa cum stă scris în Gal.4:5-7 și în alte locuri din Scriptură: „...*pentru ca să căpătăm înfierea. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: „Ava”, adică: „Tată!”*

„*Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ”frați”*” (Evrei 2:10-11).

„*Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării.*” (Ps.22:22).

„*Nu mă ține”, i-a zis Isus, ”căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”* (Ioan 20:17).

În Rom.8:14 citim: „*Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.*” Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește în tot adevărul – și Cuvântul este Adevărul! La sfârșitul epistolei, apostolul ne arată că toată creația dorește să fie izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei făgăduite copiilor lui

Dumnezeu (Rom.8:19-25). Acesta este țelul pe care l-a avut Dumnezeu de-a lungul întregului Său plan de mântuire. Pentru aceasta ne luptăm și la sfârșit se va fi meritat totul.

ȚINTA NOASTRĂ NU TREBUIE SCĂPATĂ DIN VEDERE

Revenirea lui Hristos rămâne tema noastră principală. În directă legătură cu aceasta sunt chemarea afară și pregătirea Bisericii-Mireasă pentru întâlnirea cu Mirele ceresc. Condiția esențială este ca, sub directa călăuzire a Duhului Sfânt, să fim găsiți într-o desăvârșită armonie cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. Chiar la sfârșit, toți adevărații credincioși trebuie să fie – și vor fi! – o inimă și un suflet, așa cum au fost cei de la început (Fapte 4:32), căci nicio învățătură străină și niciun frate mincinos nu poate fi în mijlocul celor ce formează Biserica-Mireasă.

Deși s-a afirmat de multe ori, mai trebuie spus încă o dată: fiecare învățătură și practică din cadrul Bisericii lui Isus Hristos trebuie să fie în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ultimul botez se va face în Numele Domnului Isus Hristos, în concordanță cu ceea ce s-a poruncit pentru primul botez în ziua de Rusalii (Fapte 2:38-41). Biserica de la început, din vremea apostolilor, rămâne singurul model valabil atât în învățătură, cât și în practică.

Se știe în general că toate bisericile se referă la Biblie și totuși fiecare dintre ele are propria învățătură și tradiție religioasă. Unirea religiilor sub umbrela ecumenismului este de fapt unirea cu Roma. Singura Evanghelie valabilă pentru Biserica lui Isus Hristos este cea care a ieșit din Ierusalim, singura despre care Sfânta Scriptură depune mărturie.

Cu privire la revenirea Domnului nostru, Răscumpărătorul va veni mai întâi ca Mire pentru Mireasa Sa, după cum este scris în Matei cap. 25: „*Iată, vine Mirele...*” și așa cum a făgăduit El Însuși, „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc...Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine...*” (Ioan 14:1-3). În acest loc El nu vorbește despre un mesaj, o învățătură sau vreo descoperire, ci despre Sine Însuși, Mirele sufletelor noastre, care se va întoarce în felul cum este scris în 1Tes.4:13-17 și Fapte 1:11.

Atunci fecioarele înțelepte vor fi gata să meargă la nuntă împreună cu El (Matei 25:1-10, Apoc.19:6-10). Acest lucru va fi o realitate absolută.

În ceea ce privește vremea împlinirii, ni se spune în Sfânta Scriptură: „*Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni...*” (Matei 24:36). După cum se vede nu este o perioadă de ani, căci ni se spune foarte clar despre „*ziua*” și „*ceasul*” acela. În conformitate cu 1Cor.15:52, venirea Lui se va petrece într-o clipă.

„Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp...din două femei care vor măcina la moară...din doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat.” (Matei 24:37-41, Luca 17:34-37).

În mod repetat apostolul le amintește credincioșilor să rămână tari până în ziua Domnului nostru Isus Hristos (1Cor.1:7, 2Cor.1:14, Fil.1:6; 2:16). El îl îndeamnă pe Timotei, tovarășul său de slujbă, cu aceste cuvinte: „*...să păzești porunca, fără prihană și fără vină până la arătarea/parousia* Domnului nostru Isus Hristos.*” (1Tim.6:13-14).

În Matei cap.24, Domnul nostru s-a așezat pe Muntele Măslinilor și a răspuns întrebărilor puse de ucenicii Săi: „*Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii/parusiei* Tale și al sfârșitului veacului acestuia?*” Domnul nostru chiar ne-a avertizat să nu cădem în capcana vreunei înșelăciuni, atunci când a spus: „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva... Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți... Atunci, dacă vă va spune cineva: "Iată, Hristosul este aici, sau acolo", să nu-l credeți... Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea/parousia* Fiului omului.*” Amin! Amin!

* *parousia*: termen din limba greacă însemnând venirea personală a cuiva, faptul că el este prezent în mod fizic. Este folosit de 15 ori în Noul Testament în legătură cu revenirea lui Hristos.

Apostolul Pavel a atins de mai multe ori acest subiect în epistolele sale către diferite biserici. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, el l-a tratat în mod amănunțit în 1Tes. cap.4. Mai întâi, el îi mângâie pe preaiubiții lui frați, spunându-le să nu se îngrijoreze pentru cei ce au murit în

Hristos și le scrie: „*Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.*” (vers.13-14).

În Matei 27:45-54 ni se relatează cum sfinții din Vechiul Testament au ieșit din mormintele lor după învierea lui Isus Hristos și s-au arătat multora în orașul sfânt. Așa se va întâmpla și la revenirea lui Hristos. Credincioșii care au **murit în credință** vor fi înviați și acei dintre noi care **trăim în credință** vom fi schimbați și împreună vom fi ridicăți în nori, ca să întâlnim pe Domnul în văzduh (1Tes.4:17). Și acest lucru va fi o realitate de netăgăduit!

Ca să se înțeleagă bine că el nu dă mai departe părerile lui, apostolul Pavel pune accentul pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL în vers.15: „*Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea/parousia* Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.*” Mai clar nu se putea spune. Apoi urmează afirmația principală: „*Căci însuși Domnul,*(nu un mesaj, nu o descoperire, ci **Domnul Însuși** – Cel care a spus „*Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine*”) *cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.*” Aceasta va fi realitate. Orice crede și învață pe alții că Isus Hristos a venit deja, este înșelat de un duh de minciună și la rândul lui, îi înșeală pe alții, pentru că el răstălmăcește afirmațiile din Sfânta Scriptură, exact cum a făcut Satana la început în grădina Eden.

Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, este un exemplu pentru noi în ceea ce privește răpirea: „*Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.*” (Evrei 11:5). Aceasta a fost credință prin descoperire care apoi s-a revărsat în realitate. La Enoh, totul era real: credința lui, plăcerea lui Dumnezeu care era peste el și răpirea lui. La fel și noi, pentru a putea avea parte de răpire, trebuie să rămânem în credință și în voia descoperită a lui Dumnezeu, permițând astfel plăcerii lui Dumnezeu să se odihnească asupra noastră.

În Evanghelii este scris că Fiul lui Dumnezeu s-a rugat „*Facă-se voia Ta, nu voia Mea.*” La botezul Său, Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât

peste El și vocea lui Dumnezeu a vorbit: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*” (Matei 3:16-17). La început, Dumnezeu a privit cu plăcere la jertfa pe care I-a adus-o Abel (Gen.4:4). Singurul scop pe care-l aveau jertfele aduse în Vechiul Testament era ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste poporul Său (Lev.1:3, 19:5, 22:2 și alte versete). În ciuda tuturor binecuvântărilor revărsate peste poporul Israel în timpul celor 40 de ani ai pribegiei lui prin pustie, în ciuda tuturor jertfelor aduse de ei, tristul verdict pronunțat asupra Israelului a fost: „...*cei mai mulți dintre ei nu au fost plăcuți lui Dumnezeu.*” (1Cor.10:5).

Dumnezeu ne-a făcut de cunoscut prin proorocul Samuel importanța ascultării: „*Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât **ascultarea de glasul Domnului?** Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.*” (1Sam.15:22).

Pe Muntele schimbării la față, din norul supranatural s-a auzit din nou vocea lui Dumnezeu: „*Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea; **de El să ascultați.***” (Matei 17:5). Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu care ascultă ce spune El, se vor lăsa botezați în apă și vor primi botezul Duhului Sfânt; ei umblă în voia lui Dumnezeu și plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste ei, căci ei au fost rânduiți înaintea întemeierii lumii să fie înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Lui (Efes.1:5). Enoh a umblat cu Dumnezeu și avea peste el plăcerea lui Dumnezeu. El a fost luat în slavă și nu a mai fost găsit pe pământ. La fel se va petrece cu toți cei ce vor avea parte de întâia înviere și răpire. Mai întâi vor învia cei ce au murit în Hristos, iar cei ce vor fi în viață vor fi transformați și împreună vom fi ridicați în nori ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh (1Tes.4:13-18). Așa este scris, așa credem și așa se va petrece!

Înainte de a fi ridicat la cer, Ilie i-a spus lui Elisei: „*Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu **răpit** de la tine.*” Elisei a răspuns: „*Te rog să vină peste mine o îndoită măsură , din duhul tău!*” Ilie a zis: „*Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi **răpit** de la tine, așa ți se va întâmpla...*” (2Împ.2:9,10). Fie că este vorba de Enoh sau Ilie, oricine a fost luat în slavă, nu a mai fost găsit pe pământ.

În Luca 24:50-53, citim: „*El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mâinile, și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei, și a fost înălțat la cer.*” Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru a fost înălțat la cer în trup, în timp ce-i binecuvânta pe ucenicii Săi. Un trup supus putrezirii a fost pus în mormânt, dar a înviat un trup nesupus putrezirii. După învierea Sa, Domnul nostru a spus: „*Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.*” (Luca 24:39).

El S-a arătat alor Săi într-un trup, a mâncat și a băut cu ucenicii Săi așa cum făcuse și înainte de răstignire (Ioan 21, Fapte 10:42,43). Un astfel de trup de înviere vom avea și noi, și sfinții din Vechiul și Noul Testament atunci când vom lua parte împreună la cina de nuntă a Mielului. Răpirea în trup a lui Enoh a fost o realitate. Răpirea în trup a lui Ilie a fost o realitate. Înălțarea în trup a Domnului și Mântuitorului nostru a fost o realitate. Revenirea Lui în trup și învierea trupurilor celor ce au murit în Hristos, ca și transformarea trupurilor noastre și răpirea vor fi o realitate absolută. Oricine spiritualizează revenirea lui Hristos, trebuie să fie pregătit să audă următoarea sentință, căci AȘA VORBEȘTE DOMNUL, „*Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!*” (2Ioan 7).

Apostolul Pavel ne-a făcut cunoscută taina transformării noastre cu mult timp înainte: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.*” (1Cor.15:39-58).

Oricine învață că Isus Hristos ar fi părăsit tronul de har și că El ar fi început să coboare din vremea deschiderii peceților în 1963, este complet greșit. Anumite afirmații ale fratelui Branham sunt răstălmăcite și așezate greșit, iar prin acestea adevărata învățătură a Sfintei Scripturi este călcată în picioare cu nerușinare. Biblia nu mărturisește despre nicio „învățătură a celor șapte tunete”; la fel, nici despre o revenire/parusie fără prezența fizică a Mântuitorului. Oricine nu crede și nu învață că Isus Hristos se va arăta în trup la revenirea Sa, este un înșelător și un antihrist după judecata Sfintei Scripturi. Dacă tronul harului s-ar fi schimbat în

tron de judecată în 1963, atunci ar fi pentru veșnicie prea târziu, nu ar mai fi iertare, nu ar mai fi împăcare. Unde s-ar găsi atunci cei ce s-au născut sau au devenit credincioși după 1963? Hristos este încă Mijlocitor la Tatăl (1Ioan2:1,2) și sângele Mielului, pe care Hristos ca Mare Preot l-a adus cu Sine când a intrat în locul prea-sfânt din cer, este încă pe tronul de har (Evrei 9:15-22). Acum este vremea când Mirele ceresc descoperă cele mai adânci taine Miresei Lui pământești. Amin.

Fratele Branham a spus: „Atât timp cât sângele este pe tronul harului, asta arată că ceva a murit pentru ca judecata să nu înceapă. Dar după ce Biserica este răpită, tronul harului devine tron de judecată.” (Predica din 8 ianuarie 1961, din Jeffersonville).Amin!

El a mai spus: „...Timpul mijlocirii s-a încheiat. El a părăsit tronul. Nu mai este sânge pe tronul harului – și ce devine el? Tron de judecată.” (Predica din 21 martie 1963, din Jeffersonville).

Trebuie spus încă o dată foarte clar: oricine nu învață în felul în care este scris în Biblie și bazat pe două sau mai multe versete, învață în mod greșit. Același lucru se aplică afirmațiilor fratelui Branham când sunt scoase din context și apoi prezentate chiar în opoziție cu mărturia Sfintei Scripturi. Apostolul Petru ne-a spus de atunci că sunt lucruri în Sfânta Scriptură, și în special în epistolele apostolului Pavel care sunt greu de înțeles și pe care unii le răstălmăcesc spre pierzarea lor (2Petru 3:14-18). Acest lucru s-a petrecut de la început, când a fost formulată o altă evanghelie, care este sub blestem (Gal.1). Apostolul Pavel ne-a avertizat mai departe că se vor ridica oameni care vor vesti o altă evanghelie și vor predica un alt Isus, pentru că sunt sub influența unui alt duh (2Cor.11). Ghidul pentru corectitudinea oricărei învățături a fost întotdeauna și este doar Sfânta Scriptură.

În timpul nostru, nimeni nu a accentuat mai mult decât fratele Branham importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Nimeni nu a predicat și a învățat Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr și cu atâta claritate ca el. Următoarea afirmație pe care fratele Branham a făcut-o în 6 martie 1957, în Phoenix, Arizona, a fost repetată de mai multe ori, în forme asemănătoare, în multe din predicile sale. Ar trebui să ne facă să înțelegem seriozitatea acestui lucru și ar fi bine să ne-o punem pe inimă.

„Fiecare învățătură, tot ce vine din Biblie și pe care noi le avem în Biserică, trebuie fundamentate pe Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să vină din Cuvânt. Nu doar un singur verset, ci trebuie să spună același lucru din Geneza până la Apocalipsa, pentru că noi nu ne putem baza gândurile pe un singur verset. Căci Biblia spune: „Orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori.” (Dumnezeu Își ține Cuvântul Său – 06.03.1957 - Phoenix, Arizona).

Cineva se poate referi la o singură afirmație de o sută de ori și chiar s-o accentueze cu „Isus a spus...” – ca de exemplu, marea trimitere care conține executarea botezului în apă din Matei 28:19 „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...și învățați-i...*” – dar dacă acel om nu verifică felul în care a fost îndeplinită această însărcinare de către apostoli și nu merge la cel puțin doi sau trei martori (ca, de exemplu, Fapte 2:38, 8:16, 10:48, 19:5 și alte locuri), atunci el rămâne în mod inevitabil într-o tâlcuire care a devenit tradiție „creștină” trinitară, dar care *nu este* nicidecum biblică.

Din Grădina Eden, Satan a înșelat-o nu numai pe Eva ci și întreaga omenire, cu tâlcuirile pe care le-a dat Cuvântului lui Dumnezeu. El a folosit chiar texte scoase din context atunci când L-a ispitit pe Domnul nostru (Matei 4, Luca 4) și de fiecare dată le-a dat o interpretare greșită. Dar Isus i s-a împotrivit așa cum trebuie și i-a răspuns: „***De asemenea este scris!***”

Același fel de verificare se aplică și pentru textul din Apocalipsa cap.10. Aici Domnul **nu vine** ca Mire (Matei 25:1-10), **nu vine** ca Fiul al omului (Matei 25:31-46), nici **nu vine** cu sfinții Săi (1Tes.3:13), ci aici El **vine** ca Înger al Legământului, pune un picior pe mare și altul pe pământ și strigă cu o voce tare, asemănătoare cu răcnetul unui leu. Numai după aceea se aud vocile celor șapte tunete. Așa că nimeni nu ar putea da vreo tâlcuire. Lui Ioan i s-a poruncit să nu scrie ce au spus cele șapte tunete. „*O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!*” (Rom.11:33).

În următoarele texte din Scriptură, găsim legătura cu locurile în care scrie că *Domnul răcnește*. În Osea 11:10 citim: „*Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.*” În Ioel 3 găsim de asemenea cuvântul

cheie „răcni”: „Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea. **Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim** – nu din Arizona - de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.” Amin.

„**El a zis**: - nu o tâlcuire, ci El a zis! - **”Domnul răcnește din Sion**, - nu din New Zork sau din altă parte - **glasul Lui răsună din Ierusalim.**” (Amos 1:2).

Aceste texte din Scriptură țin de aceeași temă și arată fără putință de tăgadă spre orașul Ierusalim, spre Muntele Sion și spre poporul lui Israel. Ele descriu foarte clar când și în ce context se va împlini de fapt Apoc.10. Ce om de pe pământ ar îndrăzni să nege aceste mărturii multiple din Scriptură?

Pe 28 februarie 1963, Domnul i-a apărut fratelui Branham pe Muntele Sunset, în Arizona, într-un nor supranatural care a plutit la 35 de kilometri deasupra Pământului. În același timp, șapte tunete au răsunat și întreaga zonă a fost zguduită. Atunci fratele Branham s-a uitat în sus și a văzut norul. Aceasta a fost mărturia lui; el chiar a bătut cu pumnul în amvon de șapte ori atunci când a descris în fața adunării această trăire puternică. Acolo i-a fost spus fratelui Branham despre iminenta deschidere a celor șapte peceți.

În Apoc.10 noi citim și despre un jurământ: „...și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor...” Dan.12:6,7 ne arată de asemenea în mod temeinic contextul corect pentru Apoc.10. Aici noi găsim aceleași cuvinte: „...și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, - apoi ni se spune despre perioada de timp acordată - *că vor mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.*” Din momentul când are loc acest jurământ, care se petrece la mijlocul celei de a 70 săptămâni, rămân numai trei ani și jumătate până la începerea Domniei lui Hristos, domnie care este anunțată în Apoc.11:15 de către a șaptea trâmbiță: „*Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăși în vecii vecilor.*”

În primii trei ani și jumătate ai ultimei săptămâni a lui Daniel, care începe imediat după răpire, cei doi prooroci își vor avea slujba lor în Ierusalim (Apoc.11). În ultimii trei ani și jumătate Antihristul va domni și va lansa o persecuție brutală (Apoc.13:5-7). Proorocul Daniel ne-a

spus acest lucru: „și sfinții vor fi dați în mâinile lui **timp de o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme...**Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” (Dan.7:25-27). Armonia desăvârșită dintre Vechiul și Noul Testament este copleșitoare!

Apoi se va sfârși taina lui Dumnezeu (Apoc.10:7), așa cum a descoperit-o El slujitorilor Săi, proorocii. Această taină a fost descoperită Bisericii încă de la început (1Tim.3:16), iar la un anumit timp va fi făcută de cunoscut și lui Israel. „...ca să cunoască **taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.**” (Col.2:2,3). Sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt noi am putea supune dezbaterei fiecare învățătură și temă biblică și de fiecare dată ne-am referi la doi sau mai mulți martori, și anume la texte din Scriptură.

RÂNDUIALA CORECTĂ

Am spus-o de nenumărate ori în ultimii ani și aș dori s-o repet acum: slujba fratelui Branham a fost de cea mai mare importanță și este în legătură directă cu planul de mântuire. El a fost un prooroc făgăduit; prin slujba lui toate lucrurile trebuiau reasezate și aduse în starea corectă de la început. Nu a existat nici un proroc de atunci încolo. Noi credem că mesajul timpului de sfârșit este împărtășit prin predicarea Cuvântului în toată lumea unde merge ca o chemare de trezire. Aleșii sunt chemați afară și toți cei ce fac parte din Biserica Mireasă se pregătesc acum mâncând din hrana spirituală. Această ultimă epocă a Bisericii se va încheia cu Răpirea. După aceea, Dumnezeu se va întoarce spre Israel: „*Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele.” În ce privește Evanghelia,*

ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.” (Rom.11:25-29).

Prin acest ultim mesaj, chemarea răsună: „*Voi, poporul Meu, ieșiți afară!*” Fratele Branham a fost un om trimis de Dumnezeu în timpul nostru, așa cum Ioan Botezătorul a fost cel rânduit înaintea primei veniri a lui Hristos. Și așa cum Ioan n-a trăit să vadă răstignirea lui Isus Hristos, la fel fratele Branham nu a trăit să vadă revenirea lui Hristos. Pe 11 iunie 1933, pe când fratele Branham boteza pe cei deveniți credincioși în Fluviul Ohio, i s-a spus din norul supranatural: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergă prima venire a lui Hristos, așa ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.” Nu el, ci mesajul va premerge! O, cât de exact este Dumnezeu în ceea ce spune și face!

Fratele Branham a predicat exact același Cuvânt ca și apostolii Petru și Pavel, Cuvânt prin care rânduiala divină de mântuire a fost reșezată în Biserică. Mesagerul nu mai este printre noi de peste 40 de ani, dar mesajul ne-a rămas și noi nu putem trece pe lângă el. Se poate vorbi despre proroc și se pot scrie cărți despre el și totuși, în același timp, se poate trăi în trecut, neputând recunoaște ce face Dumnezeu în prezent. Adevărații credincioși care trăiesc acum în prezența lui Dumnezeu, vor respecta slujba de învățător rânduită de Dumnezeu prin care mesajul este așezat în rânduiala corectă conform planului lui Dumnezeu de mântuire.

Nouă nu ni s-a spus perioada de timp dată pentru ca mesajul să ajungă la marginile pământului. Dumnezeu a păstrat-o pentru El, astfel ca totul să lucreze conform marelui Său plan. Noi știm bine că revenirea lui Isus Hristos va avea loc cu siguranță într-o zi, într-un anumit ceas, într-o clipită. Oricine învață altfel, și nume că revenirea lui Hristos are loc acum și că procesul acesta al revenirii este în desfășurare în anii din urmă, este înșelat de un duh rău și îi înșeală și pe alții. A sosit de mult vremea să se înceteze cu toate răstălmăcirile Scripturii și ale afirmațiilor fratelui Branham, astfel ca adevărații credincioși să poată fi uniți în Duhul Sfânt și să mărturisească, să creadă și să învețe numai ceea ce spune Biblia!

Fie ca Dumnezeu să dea har celor ce au fost duși în rătăcire și sunt în cursa Satanei, astfel ca ei să se poate elibera (2Tim.2:26). Poziția celor ce aduc învățături false este asemănătoare cu cea a lui Core, Datan și Abiram în vremea lor, când s-au ridicat împotriva lui Moise și Aaron care fuseseră așezați de Dumnezeu Însuși ca și conducători. Dumnezeu îi numește „disprețuitori” (Numeri 16, Fapte 13:41). Chiar și în timpul apostolilor unii s-au abătut de la adevăr și învățau că învierea avusese loc, răsturnând astfel credința altora. Pavel a scris despre ei astfel: „*Și cuvântul lor va roade ca gangrena.*” (2Tim.2:16-18).

Pentru zilele în care trăim și care sunt zilele de pe urmă, Pavel a prezis: „*După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.*” (2Tim.3:8). Fiecare descoperire care vine de la Dumnezeu, fiecare cunoștință și învățătură biblică este foarte clară și ușor de înțeles. Ezeziile sunt contrare atât Cuvântului cât și bunului simț. Dumnezeu a spus prin proorocul Isaia: „*Poporul meu este asuprit de niște copii, și-l stăpânesc niște femei! Poporul meu, cârmuitorii tăi te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli.*” (Isaia 3:12). Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este inspirat de Duhul Sfânt și ne este de folos pentru a fi învățați în adevăr. Fiecare răstălmăcire este inspirată de demoni și aduce numai confuzie (2Petru 2). Slujbele puse de Dumnezeu sunt date pentru zidirea Bisericii (1Cor.12, Ef.4).

Actuala și trista stare din timpul sfârșitului, care a fost adusă de lucrători ai fărădelegii, este descrisă foarte bine în Isaia 28:8. Aici ni se spune: „*Toate mesele sunt pline de vărsături murdare!*” Nu mai este nevoie de nicio explicație. Adevărata hrană dată nouă este Cuvântul (Matei 24:45-47) și Domnul ne pregătește întotdeauna o masă, chiar și înaintea vrăjmașilor noștri. Adevărații credincioși se hrănesc cu mana din cer, Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul.

În același capitol, Domnul îi amenință pe cei ce împart la masă vărsăturile lor – propriile lor răstălmăciri – spunându-le că vor cădea pe spate și vor fi zdrobiți, vor da în laț și vor fi prinși (vers.8-13). Domnul vorbește o limbă clară și dă pe față ceea ce cred ei a fi adăpostul lor: „*căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna.*” Dar, apoi, **AȘA VORBEȘTE DOMNUL:** „*Voi face din neprihănire o lege*

și din dreptate o cumpănă, și grindina va surpa locul de scăpare a neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii.” (vers.17).

Apoi, El Își reînnoiește făgăduința făcută alor Săi: *„Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică, cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.”* În Zah.4, ni se spune despre piatra din capul unghiului. Proorocul a văzut Biserica în chipul sfeșnicului de aur cu șapte brațe, cu șapte țevi care aduc untdelemn pentru cele șapte lămpi. El a văzut și piatra din capul unghiului așezată la locul potrivit în mijlocul strigătelor de bucurie: *„Îndurare, îndurare cu ea!”* (vers.7).

Chiar la sfârșit, Domnul Însuși se va ridica precum la Muntele Perașim, *„...ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.”* (Isaia 28:21). Apostolul Pavel a scris despre această lucrare puternică în Rom.9:28: *„Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui.”* (n.t. – traducerea din textul original sună astfel: *„căci Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ.”*).

Nu printr-un proroc înviat și nu într-un cort care se poate găsi într-un anumit loc, ci Domnul cel înviat Își va desăvârși lucrarea Sa pe întreg pământul prin puterea Duhului Sfânt. Noi credem așa cum zice Scriptura, și anume, că Domnul Însuși va face un sfârșit glorios printr-o lucrare scurtă și puternică ce va avea loc chiar înaintea revenirii Lui. Numai ce ne este făgăduit în Biblie se va și întâmpla. Dacă nu este nicio făgăduință în Biblie, nici nu poate fi vreo împlinire.

Este pe inima mea să rămân credincios răspunderii mele față de Dumnezeu datorită chemării directe pe care am primit-o și să declar că orice răstălmăcire vine dintr-o înțelegere greșită și este lucrarea vrăjmașului. Domnul Însuși m-a chemat cu vocea Sa puternică și pătrunzătoare în 2 aprilie 1962 și m-a îndatorat față de Cuvântul Lui atunci când El mi-a spus: *„Te voi trimite din oraș în oraș să predici Cuvântul Meu.”* (2Tim.4:1-5). De aceea, eu privesc orice răstălmăcire ca pe o spurcăciune. Fiecare învățătură bazată pe Scriptură îi unește pe credincioși sub un singur Cap, Isus Hristos, Domnul nostru al tuturor. Fiecare răstălmăcire provoacă dezbinări și oamenii urmează cu naivitate

pe-un anumit frate care-i face să creadă „descoperirile lui deosebite”, făcând, bineînțeles, referire la proroc.

Fecioarele înțelepte sunt ca Maria: ele nu știu de niciun bărbat, ele acceptă numai Cuvântul făgăduit și ele nu cred nicio răstălmăcire prostească, pentru că ele sunt Mireasa-Cuvântului care nu poate fi înșelată. Oricine răstălmăcește afirmațiile fratelui Branham și nu le cercetează apoi cu Scriptura pentru a le verifica, va ajunge în mod inevitabil să facă din aceste afirmații un alt mesaj și se va face vinovat de aplicarea greșită a Cuvântului Adevărului. Cu părere de rău, astăzi trebuie să întreb: „Ce mesaj crezi tu? Căci sunt atâtea versiuni!” Și totuși, există doar *o singură* Evanghelie veșnică, care este predicată acum tuturor neamurilor ca mărturie, înainte de a veni sfârșitul (Matei 24:14, 1Petru 1:25).

DIFERITE TEME

Sunt multe teme care preocupă omenirea și care dau de gândit credincioșilor. Încălzirea globală, dezastrele naturale, așa-numitul „război împotriva terorismului”, creșterea prețului energiei, injustiția socială, globalizarea, declinul dolarului american și introducerea plăților în Euro în țările exportatoare de petrol, unirea tuturor religiilor și bisericilor sub Roma, constelația politică formată din Rusia-Iran-China, procesul de pace din Orientul Mijlociu, teoria despre două state Palestiniene, problema divizării Ierusalimului și ultima, dar nu cea mai lipsită de importanță, conducerea mondială.

Cu ocazia aniversării a 50 de ani de la semnarea lui, ni s-a reamintit de „Tratatul Roman” din martie 1957. Începând cu 21 decembrie 2007, nu se va mai face controlul pașapoartelor sau nu vor mai fi controale la granițele celor 27 de țări care formează Uniunea Europeană. Ultima putere mondială prinde contur din ce în ce mai accentuat.

Pe 4 octombrie 2007, o decizie a Parlamentului European din Strasbourg a ridiculizat învățătura biblică a creației. Cu o majoritate de voturi – 45 pentru și 25 împotriva – s-a decis că numai teoria evoluționistă trebuie învățată în școli. Batjocoritorii lui Dumnezeu devin din ce în ce mai nerușinați. Unul din ei a ales să dea titlul cărții sale

„Nebunia lui Dumnezeu”, iar altul a pus titlul „Domnul nu este un Păstor”. Necinstirea lui Dumnezeu este în creștere, așa cum a fost prezis pentru timpul sfârșitului. Întreaga lume a devenit o „Sodoma și Gomora”. Rânduiala divină așezată de Dumnezeu Însuși pentru căsătorie și familie este considerată depășită, iar homosexualitatea, care este contrară rânduielii divine a creației, este acceptată pe față ca ceva normal.

În această Scrisoare circulară nu putem intra în detaliile acestor teme. Toate aceste lucruri au fost prezise în Sfânta Scriptură pentru timpul de sfârșit. În scrierile proorocului Isaia putem citi: *„Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă; pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică.”* (Cap.24:19-20). Totuși, nu acesta este sfârșitul; este doar sfârșitul acestui pământ vechi, care este hotărât pentru pieire. Domnul, Dumnezeul nostru are pregătit un nou început și de aceea ne-a dat această făgăduință: *„Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou, așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.”* (Isaia 65:17). Exact așa va fi. După groaznicul sfârșit, vor fi un cer nou și un pământ nou (Apoc.21) în care va locui neprihănirea (2Petru 3:13). Amin!

Nimeni nu poate opri cursul istoriei. Dumnezeu a decis deja toate lucrurile și ele se vor petrece pentru toată veșnicia conform planului Său pentru fiecare perioadă de timp. Cel mai important lucru este că noi **suntem găsiți** acum în voia lui Dumnezeu și că plăcerea lui Dumnezeu **se odihnește** asupra noastră, astfel ca noi să putem fi printre cei ce sunt pregătiți pentru revenirea lui Hristos și să putem scăpa de toate lucrurile care vor veni peste acest pământ (Luca 21:25-26).

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Un cuvânt de încheiere pentru toți frații slujitori: haideți ca împreună să folosim scurtul timp care ne-a mai rămas pentru a predica cu claritate desăvârșită ultimul mesaj așa cum îl găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate făgăduințele, până vom vedea împlinirea lor și astfel ultimii să fie chemați afară și timpul de har să se încheie. Noi nu avem nevoie de senzații, nici de **confirmarea personală printr-o lumină** sau

altceva de genul acesta, pentru că în Marcu 16, Domnul a făgăduit că El va da confirmarea pentru cei pe care El i-a chemat la slujbă.

Cuvântul descoperit este hrana duhovnicească. La aceasta s-a referit fratele Branham pe 3 decembrie 1962, în Louisville, Kentucky, SUA, în prezența a doi martori, Fred Sothman și Banks Wood, atunci când mi-a spus: „Frate Frank, așteaptă cu împărțirea hranei care a fost depozitată până vei primi și ultima parte din această hrană.” Împreună cu toți frații slujitori din toate țările, care au rămas credincioși adevărului, vom oferi această hrană duhovnicească poporului lui Dumnezeu. Acest lucru îl fac și eu din 1966, traducând predicile fratelui Branham în limba germană; ele au devenit o binecuvântare extraordinară pentru mulți oameni.

După ce Moise și-a încheiat slujba, Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu a fost așezat în chivotul legământului. Iosua a poruncit preoților să poarte chivotul pe umerii lor și astfel au trecut râul Iordan împreună cu tot poporul și au luat în stăpânire Țara făgăduită. La fel este și azi: noi avem Cuvântul deplin și desăvârșit al lui Dumnezeu, suntem în posesia tuturor făgăduințelor și pășim înainte în credință până vom trăi împlinirea tuturor lucrurilor.

SFÂRȘITUL ANULUI

Anul 2007 care a trecut a fost binecuvântat într-un mod deosebit. Ca niciodată înainte, foarte mulți oameni din multe țări, au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu. Niciodată până acum nu am ajuns la atât de mulți oameni prin transmiterea adunărilor din Krefeld și din Zürich. Noi suntem adânc recunoscători lui Dumnezeu pentru că ne-a dat ocazia și posibilitatea să ducem acest ultim mesaj în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii prin intermediul Internet-ului. Până acum am putut transmite în șapte limbi, dar dacă Dumnezeu va îngădui, de la mijlocul anului viitor, vom transmite în 12 limbi.

Folosesc acest prilej să exprim mulțumirile mele vouă, tuturor celor ce sprijiniți lucrarea din Centrul de Misiune. Noi suntem sută la sută siguri că această lucrare este rânduită de Dumnezeu Însuși și că slujba pe care o facem pentru El, este în voia Lui desăvârșită. Conform

trimiterii directe a Dumnezeuului Atotputernic, noi am predicat adevăratul Cuvânt; iar Domnul, prin harul Lui, a fost cu noi în orice loc. Cu ajutorul Lui, vom alerga înainte și Adevărul Lui va rămâne în noi până la sfârșit: „*pentru adevărul acesta care rămâne în noi, și care va fi cu noi în veac.*” (2Ioan 2).

Dacă Dumnezeu va voi, voi continua cu adunările lunare din Krefeld și Zürich. Între timp, voi lucra în Centrul de Misiune și voi călători pentru a duce acest ultim mesaj în diferite țări.

Cu o mare încredere intrăm în anul 2008, știind că Domnul, care a încheiat lucrarea de creație este Același care-Și va încheia și lucrarea de Răscumpărare. Dumnezeu Însuși Și-a asumat întreaga răspundere pentru întreg planul Său de mântuire și El ne-a așezat în locul hotărât pentru noi în acest mare plan. Dorința mea este ca fiecare frate și fiecare soră să devină o binecuvântare pentru alții, pentru că Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam: „*Te voi binecuvânta...și te voi face o binecuvântare.*” Să nu vă fie rușine să împărtășiți și altora făgăduințele lui Dumnezeu și de asemenea să spuneți ce a făcut și ce continuă El să facă până în zilele noastre. Luați poziție de partea Domnului pe baza Cuvântului Său.

Vă doresc tuturor un an 2008 binecuvântat; fie ca Domnul să fie cu voi tot timpul.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

*

„*Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui.*” (2 Cr.16:9)

Cel ce părăsește lupta, nu biruie niciodată.

Dar un biruitor nu părăsește lupta niciodată.

„Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui, și el va fi fiul Meu. ” (Apoc.21:7).